

[Hans Jørgen Jensen]

Vi kommer jo efterhånden langt omkring i denne debat. Jeg mente, det var eksklusivbestemmelser, vi talte om, og ikke udsendelser af breve i forbindelse med den valgkamp, der just har været. Hr. Bjørn Elmquist, som jeg jo af og til møder på gangen, kunne såmænd have stillet mig i stedet for arbejdsministeren det spørgsmål, også i arbejdsmarkedsudvalget. Der er selvfølgelig ingen faglige organisationer, der bruger arbejdsløsheds-kassens midler, kuverter osv. til at lave valgpropaganda for, overhovedet ikke. Det, der er tale om, er, at det er fagbevægelsens midler, der bruges til det. Derfor er det odiøse skær, som hr. Bjørn Elmquist nu forsøger at kaste på fagbevægelsen, helt ubegrundet. Men når man er fattig i spørgsmålet om eksklusivbestemmelserne, må man åbenbart finde noget andet at tale om.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg er glad for at hr. Bjørn Elmquist nu, tvunget af omstændighederne, har frafaldet sine beskyldninger om misbrug af offentlige midler. Det frafaldt venstre, og da det er hr. Bjørn Elmquist selv, der har henvist til samrådet, må jeg vel også kunne henvise til, hvad venstre sagde på det møde. Jeg er sikker på, at venstres ordfører, som har bedt om ordet, om et øjeblik vil bekræfte, at det ikke er en diskussion for og imod anvendelse af offentlige midler. Men det var ikke desto mindre det, hr. Bjørn Elmquist sagde for et øjeblik siden. Misbrug af offentlige midler er altså en forkert påstand. Derfor kan det godt være velment, men det er objektivt set en forkert påstand. Så er vi enige om det.

Så går vi til enhedsfagbevægelsen, som man så gerne vil til livs, og jeg har såmænd ikke argumenteret sådan særlig ideologisk. Jeg har argumenteret sådan ret praktisk for fordelene.

Hvis man nu tog et eksempel nærmere til den danske muld, som hr. Bjørn Elmquist partimæssigt vel nærmest er forpligtet til at have et nært forhold til, så kan man spørge, om det ville være en fordel for landbruget, at vi havde ikke ét landsbrugsråd, men fire landbrugsråd: et fremskridtslandsbrugsråd, et venstrelandbrugsråd – som det, vi har i øjeblikket – et socialistisk landbrugsråd osv., som man skulle forhandle med. Var det en fordel? Var det en fordel, at landmændene

ikke var organiseret i én organisation? Hr. Bjørn Elmquist ved jo fra sit nære forhold til landbruget, at dér er organisationsprocenten i nogle organisationer så høj, at landmændene er mere end 100 pct. organiseret. Organisationsprocenten hos danske landmænd er 130, vel bl. a. fordi det er betingelsen for, at man kan få tilskud til forskellige konsulentordninger, indkøbsforeninger og meget, meget mere, som vi under landmændene, og som vi vil slå for landmændenes ret til at bevare. Men det, jeg bare ville spørge hr. Bjørn Elmquist om, er: er det en fordel for det danske samfund at lægge op til at bryde det mønster op, som vi har udviklet igennem så mange år? Jeg mener det ikke. Den diskussion vil vi vel kunne tage på et senere tidspunkt, også uden for folketingssalen. Jeg synes, det er meget vigtigt, hvis vi har disse afvigende opfattelser, at de så også fra tid til anden bliver trukket ganske klart frem.

Til hr. Poulsgaard vil jeg kun sige: nu skal vi ikke diskutere organisationernes ret til at bestemme, hvad de vil bruge deres penge til. Men jeg kan sige om den del af dansk fagbevægelse, som er uden for Landsorganisationen, at jeg ville tro, at godt og vel en tredjedel af alle fagligt organiserede i Danmark er organiseret i organisationer, der er uden for Landsorganisationen, og at dér er der mange forskellige politiske overbevisninger og holdninger repræsenteret. Det er netop det, der ligger i en enhedsfagbevægelse; det er en organisation, som deler sig efter de faglige interesser og de faglige skel og ikke efter de partipolitiske.

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg tror nu nok, arbejdsministerens fortolkning af begrebet offentlige midler er noget snæver. Hvis arbejdsministeren havde sagt, det var statsmidler, så havde jeg været enig. Men nej, der blev sagt offentlige midler, og offentlige midler må også være de administrationsbidrag, som A-kasserne opkræver i medfør af lovgivningen, især når det er A-kasser, som opererer under statsanerkendelse. Det er penge, som de har ret til at opkræve i kraft af lovgivningen.

Jeg vil gerne have ministeren til at bekræfte, at det er og var i strid med statsanerkendelsen af A-kasserne – der står i cirkulæret,